

ปีไหน?...วิศวกร(ก๊วย)ขาด

(ต่อจากหน้า 10)

มีเกรดสูงกว่า 2 และไม่เป็นผู้เปลี่ยน คค ออก หรือสอบเข้าใหม่ในมหาวิทยาลัยอื่น

ในลักษณะดังกล่าวรัฐบาลไม่ต้องเสียงบประมาณเพิ่มเติมแต่อย่างใด เพราะงบประมาณแต่ละปีของคณะวิศวกรรมศาสตร์ต่าง ๆ ให้จัดใหม่โดยใช้จากค่าใช้จ่ายต่อหัวที่กำหนดขึ้นเท่าเทียมกัน อาจมีข้อแตกต่างบ้างในส่วนกลางและส่วนภูมิภาคแต่ไม่มาก

ที่นี้คณะต่าง ๆ ก็ต้องทำงานอย่างเต็มประสิทธิภาพโดยอัตโนมัติ เช่น การผลิตวิศวกรมีใช้ค่าใช้จ่ายต่อหัวราว 40,000 บาท/คน/ปี สำหรับคณะที่มีนักศึกษา 1,000 คน อาจได้งบประมาณเฉลี่ยปีละ 40 ล้านบาท เมื่อมีการเก็บค่าเล่าเรียนพิเศษหัวละ 30,000 บาท ถ้าไม่มีนักศึกษาเรียนพิเศษ คณะก็จะมีรายได้เพิ่มขึ้นอีก 30 ล้านบาท รัฐบาลก็จะจ่ายงบประมาณสมทบในปีนั้นเพียง 10 ล้านบาท

ถ้าทุกคนขอรับทุนหมดรัฐบาลก็จ่ายปีละ 40 ล้านบาทเท่าเดิม โดยนักศึกษาผู้รับทุนจบแล้วมีข้อผูกพันเพียงต้องทำงานภายในประเทศใน 4 ปีแรก ที่ใดก็ได้ไม่ว่าจะเป็นเอกชนหรือรัฐบาล เป็นต้น

2) ในการกระทำตามข้อ 1 จำเป็นต้องออกพระราชกำหนดในช่วงที่มีวิศวกรขาดแคลน ว่าค่าเล่าเรียนของบุตรที่มีใบเสร็จในมหาวิทยาลัยที่ ก.พ.รับรองในสาขาวิศวกรรมศาสตร์สามารถนำไปหักเป็นรายจ่ายก่อนเสียภาษีรายได้ส่วนบุคคลได้ ไม่ว่าคนผู้นั้นจะศึกษาอยู่ภายในหรือภายนอกประเทศ และถ้าใช้สิทธิ์อื่นนี้ เมื่อบัณฑิตจบแล้วจะต้องกลับมาทำงานภายในประเทศในระยะเวลาหนึ่ง

ในข้อนี้คนไทยเป็นคนคิดมาก ถ้ามีข้อได้เปรียบเล็ก ๆ น้อย ๆ จะเป็นผลให้มีการเข้าเรียนในสาขาวิศวกรรมศาสตร์มากขึ้นพอที่จะมีบุคคลที่มีคุณสมบัติดีเรียนในสาขาถ้าเพิ่มขึ้นเป็น 10 เท่า และในระยะสั้นจะเพิ่มจำนวนจากผู้ส่งบุตรหลานไปเรียนใช้โอกาสในต่างประเทศ เพื่อกลับมาพัฒนาประเทศในสาขาดังกล่าวมากขึ้น

3) ถ้าทำตามข้อ 1 และ 2 แล้วก็เป็นาง่ายที่จะวางรากฐานการเพิ่มการผลิตวิศวกรโดยรวดเร็ว เพื่อให้พอกับความต้องการของประเทศ เพราะใช้กลไกของตลาดในการเร่งผลิตโดยรัฐไม่ต้องเสียงบประมาณมากขึ้น ส่วนที่จะเป็นสมองไหลโดยเขาจ่ายค่าใช้จ่ายจริงในการเล่าเรียน ก็ปล่อยให้เขาไหลไปเป็นประชาชนชั้นสองในประเทศอื่น ความจริงเป็นสิ่งที่ดีดีกว่าการส่งกรรมกรไปแลกเงินตราต่างประเทศและไทยจะมีศักยภาพของกำลังบุคลากรทางวิศวกรรม-

ศาสตร์ที่จะยึดหยุ่นได้ ในขณะที่อุตสาหกรรมบูมเกินอัตราการผลิตในแต่ละปีภายในประเทศ จะปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมโลก และทันต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ เช่น การพัฒนาในเกาหลีเอง อาศัยกำลังคนทางวิศวกรรมศาสตร์ในระยะเริ่มต้น จากผู้ที่ไปทำงานในญี่ปุ่นขณะเป็นเมืองขึ้นระหว่างก่อนสงครามโลกครั้งที่สอง และหลังสงครามเกาหลีกลับบ้านช่วยกันพัฒนาเหมือนกัน

4) แม้ว่าในลักษณะตามที่กล่าวมาแล้ว จะมีโอกาสให้มหาวิทยาลัยเอกชนมีโอกาสพัฒนาได้ทางวิศวกรรมศาสตร์ก็ตาม แต่ควรมีมหาวิทยาลัยเอกชนเพิ่มขึ้น ทางด้านวิศวกรรมศาสตร์หรือสาขาที่ขาดแคลน โดยเฉพาะเป็นองค์กรที่มีกำลังพอและมีสภาพภาพที่มีความต้องการจะคืนกำไรสู่ประชาชนในชาติ เช่น สภาอุตสาหกรรมไทย ควรมีคณะวิศวกรรมศาสตร์ผลิตบัณฑิตเอง โดยมีทุนการศึกษาจากบริษัทสมาชิกผูกพันไว้ทำงาน สภาหอการค้า ก็มีมหาวิทยาลัยหอการค้า ซึ่งสามารถดำเนินงานได้โดยอาจไม่ต้องอาศัยงบประมาณเลยจากสภาหอการค้าในปัจจุบัน หรือ บริษัทปูนซิเมนต์ไทย หรือ บริษัทเครือเจริญโภคภัณฑ์ หรือธนาคารใหญ่ ๆ เช่น ธนาคารกรุงเทพ กสิกรไทย หรือ ไทยพาณิชย์ ซึ่งมีกำลังพอที่จะตัดหนี้สูญ หรือมีกำไรได้มาก ๆ

มหาวิทยาลัยต่าง ๆ ในสหรัฐอเมริกาส่วนใหญ่ก็เป็นเอกชนทั้งนั้น นี่ขนาดมหาวิทยาลัยของรัฐของไทยได้งบประมาณน้อย ทำราชการกันอย่างเช้าชามเย็นชามก็ยังต้องเปิดอยู่หลายแห่ง ถ้าเอกชนที่มีความคล่องตัวกว่าและถ้ามีความตั้งใจจริงจัง และสามารถลงทุนคืนกำไรให้ประชาชนในด้านที่ดินและสิ่งก่อสร้างเริ่มต้นได้

ถ้าเราวิศวกรให้พอเสียอย่างหนึ่งแล้ว การรับถ่ายทอดเทคโนโลยีจากต่างประเทศจะไม่เป็นปัญหาอีกต่อไป และจะเริ่มมีกำลังที่จะทำงานวิจัยและพัฒนาทางอุตสาหกรรมให้ครบวงจรได้มากขึ้น ซึ่งจะส่งผลกลับมาในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ

การซื้อตัวประมูลตัวก็ลดลง การที่วิศวกรจะทำงานใหญ่ ๆ เป็นทีมก็จะมากขึ้น อุตสาหกรรมก็จะสามารถกระจายไปต่างจังหวัดได้ และสามารถเสริมองค์ประกอบทางด้านเทคโนโลยีให้สมบูรณ์เข้าสู่จุด “พื้นที่เป็นจริง” ในการพึ่งตนเองได้

ถ้าไม่มี “พิม” เราก็คงจะเป็นได้แต่เพียง “นิกส์” ชนิดที่ย่อมาจากคำว่า นรก-อิส-คัม-มิง-ชูน อย่างที่ว่า ๆ กันแหละครับ

สวัสดิ์ปีใหม่